

Тя е Мария 2, но също така Тереза, доня Елвира, Джейн Шор...

Казва се още Виктория, Марлен, Ивон, Анна, Сузана, Цезония, Клеант, Лучета, Клодина, Мики...
Тя е толкова емоционална, че много от нещата, които са я развълнували, се появяват в стихове.

- Как се чувстваш в новия спектакъл „Гимнастика за бременни“?
- Чувствам се изключително на мястото си. Репетиционният период беше много приятен. Калин

- Харесване от пръв поглед ли беше с Мария 2? Каква беше първата среща с героинята ти?
- Темата за самотата на никого не е чужда. Мисля, че при моята героиня е най-силно застъпена.

- Има ли някой персонаж от тези, които си изиграла, който е най-близо до теб самата като характер?
- Замисли ме, в интерес на истината. Не мога да се сетя, трудно ми е да ти отговоря. Но мога да ти кажа, че...

- Режисьорът, с който толкова добре се разбирате, че понякога е необходим само един поглед?
- Двама са - Стоян Радев и Пламен Марков.

- А с кои от актьорите се чувстваш най-добре на сцената?
- С всичките си колеги се чувствам добре, без изключение. Всички са изключителни професионалисти.

- Персонажът, който мечтаеш да изиграеш?
- Със Стоян Радев в последно време се шегуваме много. Ние се познаваме от повече от 20 години.

- Каква беше първата ти среща с театъра?
- Бях около 10-годишна, беше на едно куклено представление за възрастни. Кукленият театър т

- Защо не продължи с куклите, а избра драматичния театър?

- И до ден-днешен нямам отговор. В НАТФИЗ завърших куклено актьорско майсторство. Но там

- Ако не беше театърът, щеше ли да е поезията?

- Поезията се появи осезаемо доста по-късно. И аз като повечето тийнейджъри, когато ме доко

- Какво те вдъхновява за стиховете?

- Хиляди неща са. Мои лични преживявания, разбира се, нещо дочуто, нещо видяно, нещо проче

- Твои колеги са казвали, че се е случвало да пишеш и зад кулисите.
- То като дойде, не пита. Някой път като се случи вдъхновението, бързам да запиша всяка една

- При тия много роли лесно ли става превключването от образ в образ? И не е ли малко шизофр
- Може би отстрани изглежда така. Разбираемо е да изглежда така. Но това е и занаят. Човешк

- А каква е Даниела Викторова? За героините знаем.
- Абсурд е да ти кажа, не знам. Аз ако знаех... Наистина не знам. Много емоционална, чак поняк

Автопортрет по Брехт

*Тя дресираща диви къдрици с цвят на зрял портокал
и заплита ги с утринен лъч в прегръдка небрежна,
от тази прегръдка лумва спомен за устни коралови,
по раменете разлива се лава от пареща нежност.*

*Тя е опак характер – обожаваш да дишаш свободно,
само на своята тайна любов тихо и вярно робува.
Тя е стих, пълен с грешни думи и точки неволни.
Плаче, когато е весела, и се смее, когато тъгува.*

*Тя не носи рокли и токчета, пие бърбън без лед,
в чантата има само силни цигари, ругае по мъжки.
Нереална сянка пристъпва след нея – от два силуета,
единият благ – по сценарий, а другият буен и дързък.*

*Тя харесва се с кожено яке, кубинки и дънки протрити,
своята женственост по хлапашки през рамо премята.
Да обича – умее! – и ѝ стига дори пробито и старо корито,
щом в дома ѝ огън гори и усмивка ѝ сгрява душата.*

*Тя често ме мрази – и нескрито се мъчи от мен да избяга,
в очите ме лъже, аз наивно ѝ вярвам, волю, неволю...
И, май, я харесвам, когато е луда, защото чепикът я стяга.
Тя – чудовищно близка и чужда, нерепетирана роля.*

- Как минава един идеален за теб почивен ден?
- Едно нещо правя тогава – пиша. Това е, няма друго. Само така си почивам, така презареждам.

- Обичаш „Бон Джоуви“. Групата ще идва в София. Там ли ще бъдеш?
- За съжаление няма да бъда тази година на концерта на „Бон Джоуви“. Но пък преди две години...

- Каква музика може да бъде намерена във фонотеката ти?
- Рок. Много обичам „Сървайвър“, „Тото“, „Ейша“, „Чикаго“... стари рок банди.

- Какво може да предизвика усмивката ти?
- Страхувам се да не прозвучи шаблонно, но много неща могат да ме накарат да се усмихна. Оби...

- Не е ли точно това най-важното – да се радваме на малките неща?

- Да. Преди да тръгна за срещата с теб, прочетох едно стихотворение на Валери Станков. То св
снимки: Емил Пенчев, Симеон Лютаков, Тони Перец, dramavarna.com, архив
Виолета Тодорова

{backbutton}